

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

La nova estructuració social que s'inicia obre els camins al benestar del poble treballador, els anhels del qual han costat sacrificis a través de tots els temps i de totes les situacions. Podríem examinar els diversos processos de la política espanyola, i veuríem que els governants sempre havien esbiaixat l'encausament dels problemes socials, que cada hora plantejava. A Catalunya, més viu que en cap altre indret de la Península l'esperit de reivindicar-se, el proletariat organitzat ha sofert constants persecucions i, en certs moments, la brutalitat d'un governador el feia objecte de violentes i sagnants repressions. Aquest tracte bestial del centralisme posava a prova el tremp dels abnegats lluitadors de l'obrerisme; ni els assassinats, ni les presons, ni el pacte de la fam contra molts companys feia tòrcer la voluntat de ferro dels homes sacrificats per l'ideal redemptor. I així amb aquest estoïcisme el proletariat català ha esperat que caiguessin els puntals, que ja els sabia corcats, que aguantaven un règim oprobios de plutòcrates i militars. La República no sabé anul·lar els privilegis i pecà més encara: deixà en peu tot l'engranatge burocràtic que feia ferma a les apetències dels monàrquics. Dací vingué el retrocés, en ordre a l'aplicació de les lleis elaborades per les Constituents, en prendre el poder els lerrouxistes i gilloblistes; i quan es produí el recobriment de la República, pels veritables republicans, Espanya havia sofert tants desenganys i havia passat per tantes convulsions, que ja es feia inevitable un capgirament total. Els més impacients en provocar la lluita al carrer, no foren els soferts, les víctimes de sempre, sinó els que es deien el braç dret de l'Estat: els militars, arrastrats per la follia d'una casta ambiciosa i degradada. Es així com el poble treballador ha trobat l'ocasió de llençar se al carrer i canviar els papers de dominat pels de dominador. Ara, aquest poble segueix donant generosament la seva sang per a triomfar en la guerra contra el feixisme i avençar en la revolució que ha de transformar la seva vida en un pla de progrés i d'igualtat.

ALFIL

Euskadi ens necessita!

Les forces mercenàries del feixisme s'han lliurat a una forta ofensiva contra el País Basc, en l'acció bèl·lica de les quals cooperen tots els elements de destrucció aportats pels Estats imperialistes en la guerra plantejada en els pobles d'Ibèria. Guernica, Eibar i Durango han estat víctimes de la maldat de l'aviació facciosa, que no ha reparat en destruir el fogars de cultura i els llocs més sagrats de la tradició basca.

Constants proves d'heroisme ha donat l'exèrcit que defensa les llibertats de Bascònia perquè no haguem de dubtar del seu excel·lent esperit combatiu i de la ferma moral que posseix. Però, davant la superioritat dels efectius i de tota mena d'elements bèl·lics amb què compta l'enemic podem deixar, temeràriament, abandonats els nostres germans del Nord, en una fase potser la més cruel de la guerra? Que decideix el Govern Central? Que no s'adona que per a contrarestar la brutalitat de l'ofensiva facciosa l'exèrcit d'Euskadi necessita avions i un auxili efectiu en tot el que calgui? Serà una fatalitat, un nou cas de resignació que ens permetrà escampar als quatre vents l'heroisme i martiri dels bascos, com abans s'ha fet amb el poble de Madrid?

Massa exemples s'han prodigat pel poble, en el transcurs d'aquests nou mesos de guerra, perquè calgui reincidir en el pecat d'improvitzacions i de lluitar a pit descobert. Es el Govern Central, amb les seves inactives reserves d'or i amb la responsabilitat de direcció que s'ha volgut emprendre, que ha de respondre amb totes les possibilitats a les necessitats de la guerra. No voldríem pecar de maliciosos, però existeixen símptomes poc tranquil·litzadors en el contrast de conductes. Cal adonar-se que mentre des de la direcció central s'han tallat iniciatives i esforços dels governs autònoms, a l'hora del perill (recordem la tragèdia recent en un sector del front d'Aragó, entre altres) l'ajut dels que volen menar les armes no s'ha vist per enlloc. I això no és lleial. Catalunya i Bascònia han respost en la lluita contra el feixisme, amb abnegació i disposades a aguantar les armes mentre no s'hagi assegurat la independència de tots els pobles germans.

El Govern de València, més que ningú, ha d'abocar tots els recursos en auxili del poble basc. Bilbao s'ha de salvar, costi el que costi. Per dignitat. Nosaltres, els catalans, en aquestes hores de dolor per als germans del Nord, hem de correspondre amb tot l'entusiasme i disposats als màxims sacrificis, com ja havem fet abans en auxili del poble de Madrid. — E.